

II.

Дебнишком Стойко застанал зад нея.

Стойко. Какво да не беше?

Всичките трепват да ги не ожили.

Стойко. (Вдига ржце) Небойте се! на — ненам и се погледва по пояса дали се вижда скритата коприва.)

Малина. (Като си сочи ржката) Я виж. . . само хролки.

Стойко. За твое добро: да си здрава, весела. . . . И всекога тая ужиlena ржчичка да си спомня, кога китка вие за извор, че Стойко чака. . .

Малина. Как ми тржпнат пржстите, да знаеш!

Стойко. Дай да ги целуна — ще минат (смей се и измжква скритом копривата от пояса.)

— Ух, какжв си!

— Засрами ли се?

— Толкоз свет!

— Тогаз. . . да идем в гората.

— (Засрамена) Уф! (Пламват ѝ очите и свежда поглед надолу. Другите засрамени, сжщо гледат земята.)

Стойко замахва с копривата и жилва и другата ѝ ржка и избегва.

III.

В жрба. Дявол да те гони!

Малина. (Не отваря уста, само го погледва с просветнали очи от извикана топлота кжм него и като помжлчава, добава.) Чакай аз да го извардя. . . . че по ушите. . . . да ме помни.

Другите. Хайде, хайде!

И трите тржгват да дирят коприва.

IV.

Здравка и Ирина застанали малко настрана ги погледват изкосо. И когато трите изтичват. Здравка се обажда:

— Луд е този Стойко по нея. . . . пжк тя барим да е. . . .

Ирина. Остави ги тех, ами я виж как Минчо люлее Елена. Люлей, ана кака китката взел онзи ден.

— Гледай! гледай! Главата ѝ чак в клоните се допира

— Колкото по-високо я люшка — толкова по-трайно ще се обичат. . . . Нали тжй казв баба Краса?

Здравка. Да идем и нас да люшнат.

V.

(В това време вакжл момжк се изтжпва пред тех и до като те го сжгледват, той цапва с агнешката кржв едната.)

Здравка. Ох, Мартине!